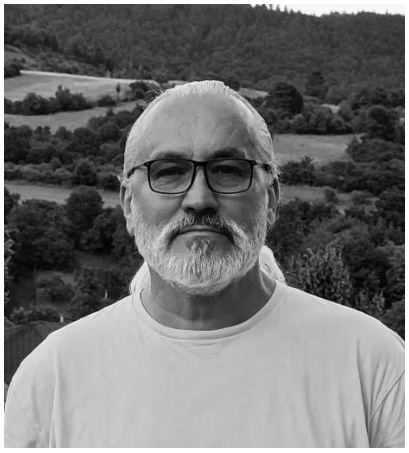
Фіґоль Олесь. *Енциклопедія Сучасної України* (2026)
ISBN: 966-02-2074-X
DOI: 10.5281/zenodo.21772407

ФІҐОЛЬ Олесь (Олексій Михайлович; 04. 07. 1961, Станіслав, нині Івано-Франківськ — 07. 06. 2026, Львів) — живописець і графік. Син Михайла, онук *Павла Фіґолів*, чоловік О. Гук-Фіґоль. Член НСХУ (2003). Закінчив Львівське училище прикладного мистецтва (1980; викл. Р. Безпалків, С. Костирка), кафедру художнього скла Львівського інституту прикладного та декоративного мистецтва (1987; викл. Б. Галицький, О. Звір, М. Лозинський, Е. Мисько), де від 1993 і працював (нині академія мистецтв): старший викладач, 1999—2010 і від 2015 — завідувач кафедри рисунка. У 1980—82 — художник-реставратор Львівського музею українського мистецтва; 1987—90 — головний художник Артемівського склозаводу (нині Бахмут Донецької обл.); 1990—93 — на творчій роботі. Основні галузі — станковий і монументальний живопис, а також рисунок. Для робіт Ф. характерні динамічна композиція, вібрації світла, нюансовані колір і фактура, модифікація форм. Твори вирізняються віртуозною технікою пластично-образної імпровізації, метафоричністю, символічністю, високою виконавською культурою. Митець вправно балансує на межі експресіонізму й абстракції, намагаючись зафіксувати на полотні швидкоминучі реалії життя, пульсацію його ритмів. Автор меморіальних дощок археологу Я. Пастернаку в с. Крилос (Івано-Франківська обл., 1992), М. Фіґолю в Івано-Франківську (2000), серії психологічних портретів близьких людей та діячів культури «У колі друзів» (2003—15). Співавтор книги «Історія Галича в пам’ятках мистецтва» (Галич, 1999). Учасник обласних, зональних, всеукраїнських і міжнародних мистецьких виставок та пленерів від 1981, зокрема в Польщі (Олькуш, 2005; Валбжих, 2011; Щавно, 2012; Куліґув, 2018), Угорщині (Гортобадь, 2000, 2002, 2005—09, 2019; Гайдусобосло, 2002—08, 2019), Словаччині (Сабінов, 2012—13), Китаї (Чунцин, 2019) та ін. країнах. Персональні виставки — у Львові (1981, 2001, 2007, 2009—10, 2012, 2016, 2021, 2023), Артемівську (1989, 1991 — разом з дружиною), Івано-Франківську (1993, 2011), Києві (2024). Деякі твори Ф. зберігають у Музеї сучасного українського мистецтва Корсаків (Луцьк), інших музеях України, Угорщини та Польщі.

Основні твори

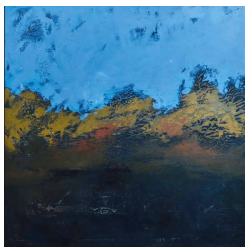
«Тато (художник Михайло Фіґоль)», «Слово про вічне» (обидва — 2000), «Міжсезоння» (2010), «А та корова знов пішла у степ» (2011), «Покинута шхуна», «Молитва» (обидва — 2013), «Розп’яття» (2014), «Думи мої» (2014—15), «Ох (художник Іван Гап’як)» (2015), «Втеча від реальності» (2017), «Незакінчений день», «Шанс» (обидва — 2018), «Захід», «Морозний ранок», «Відтінок часу» (усі — 2019), «Самотність», «Пандекти часу», «У пошуках світла» (усі — 2021), «Пандекти оптимізму» (2024); серії — «Світло» (2023), «Емоції» (2024).

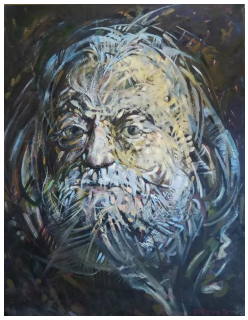
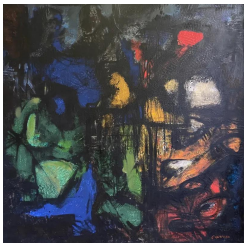
Н. В. Космолінська

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:
Фіґоль Олесь / Н. В. Космолінська // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2026. — Режим доступу: https://esu.com.ua/article-893825

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).